DOI: https://doi.org/10.30546/19023.978-9952-8573-3-7.2025.8979.
ISBN: 978-9952-8573-3-7

REFLECTIONS OF THE OCCUPATIONAL HEALTH AND SAFETY LAW NO 6331 ON PLACES OF WORSHIP: A CONCEPTUAL ASSESSMENT

Assist. Prof. Dr. Kaan Koçali [1*]

[*1] Istanbul Gelisim University, Istanbul Gelisim Vocational School, Occupational Health and Safety Program, Istanbul, Türkiye.
ORCID Code: 0000-0002-1329-6176

ABSTRACT

Law No. 6331 on Occupational Health and Safety (OHS) represents a significant transformation in Türkiye's approach to workplace safety by broadening the definitions of "employer" and "employee" to encompass religious and cultural institutions such as mosques, churches, synagogues, and djemevi. As of January 2025, the administrators of these institutions—mufti offices, church foundations, and community representatives—assume the role of employers, acquiring legal responsibilities to ensure the occupational health and safety of all personnel working within these spaces. Although religious institutions are generally classified under the "low risk" category, this classification should not diminish the necessity for comprehensive OHS practices. These institutions serve as critical social centers fulfilling essential functions such as strengthening social solidarity, sustaining cultural expression, facilitating educational activities, and providing social support. They often encompass areas with distinct operational functions, including kitchens, guesthouses, and mortuaries, which present occupational hazards necessitating individualized safety precautions. Both paid staff and volunteers operate within these venues, reflecting a social fabric founded upon collective effort and commitment. Ensuring the safety of these individuals is not merely a legal obligation but an ethical imperative that safeguards the dignity and well-being of contributors to communal life. A notable challenge lies in the insufficient knowledge and awareness regarding OHS among administrators of small-scale and resource-constrained religious institutions, which necessitates targeted interventions through awareness raising, training, and institutional support mechanisms. National religious authorities, local governments, and civil society organizations hold pivotal roles in disseminating a culture of occupational health and safety. Collaboration with occupational safety experts and healthcare professionals during maintenance, renovation, and routine operations is crucial to mitigate risks in vulnerable areas such as kitchens, electrical installations, and assembly halls. Institutionalizing OHS practices within religious and cultural organizations enhances social resilience by protecting not only workers and volunteers but also congregants and visitors. This contributes to public health protection, fosters social trust, and supports the functioning of these spaces as inclusive and secure

DOI: https://doi.org/10.30546/19023.978-9952-8573-3-7.2025.8979.
ISBN: 978-9952-8573-3-7

environments. In conclusion, recognizing and institutionalizing OHS responsibilities in religious settings constitutes a critical step towards constructing safer, healthier, and more inclusive societies. This approach reflects a holistic understanding of these institutions not only as spiritual sanctuaries but also as foundational pillars of social solidarity and collective well-being.

Keywords: Occupational Health and Safety, Places of Worship, Religious Institutions, Legal Liability, Social Solidarity, Türkiye

6331 SAYILI İŞ SAĞLIĞI VE GÜVENLİĞİ KANUNU'NUN İBADETHANELERE YANSIMALARI: KAVRAMSAL BİR DEĞERLENDİRME

ÖZET

6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu, Türkiye'de işyeri güvenliği yaklaşımında önemli bir dönüşümü temsil etmekte olup, "işveren" ve "çalışan" tanımlarını genişleterek camiler, kiliseler, sinagoglar ve cemevleri gibi dini ve kültürel kurumları da kapsayacak şekilde yeniden düzenlemiş, Ocak 2025 tarihinden itibaren bu kurumların yöneticileri—müftülükler, kilise vakıfları ve cemaat temsilcileri—"işveren" sıfatını üstlenerek, buralarda çalışan herkesin iş sağlığı ve güvenliği kapsamında korunması yönünde yasal sorumluluklar edinmişlerdir. Dini kurumlar genellikle "az tehlikeli" kategorisinde sınıflandırılsa da, sınıflandırmanın kapsamlı iş sağlığı ve güvenliği uygulamalarının gerekliliğini azaltmaması gerekmektedir. Bu kurumlar, toplumsal dayanışmanın güçlendirilmesi, kültürel ifadenin sürdürülmesi, eğitim faaliyetlerinin yürütülmesi ve sosyal destek sağlanması gibi kritik toplumsal işlevleri yerine getiren önemli sosyal merkezlerdir. Bu kurumlarda mutfak, misafirhane ve gasilhane gibi farklı işlevlere sahip alanlar bulunmakta olup, bu alanlar mesleki riskler barındırmakta ve dolayısıyla kişiye yönelik güvenlik önlemlerinin alınmasını zorunlu kılmaktadır. İbadethanelerde hem ücretli personel hem de gönüllüler görev almakta olup, bu durum kolektif çaba ve bağlılık temelinde örülmüş sosyal bir yapıyı yansıtmaktadır. Bu bireylerin güvenliğinin sağlanması sadece yasal zorunluluk olmayıp, toplumsal yaşama katkıda bulunan bireylerin onur ve refahını koruyan etik bir gerekliliktir. Özellikle küçük ölçekli ve kaynakları sınırlı ibadethanelerin yöneticileri arasında iş sağlığı ve güvenliği (İSG) konusunda yeterli bilgi ve farkındalığın olmaması önemli bir engel teşkil etmekte; bu durum, bilinçlendirme, eğitim ve kurumsal destek mekanizmaları aracılığıyla ele alınmalıdır. Ulusal dini otoriteler, yerel yönetimler ve sivil toplum kuruluşları, İSG kültürünün yaygınlaştırılmasında merkezi bir rol üstlenmelidir. Bakım, onarım, tadilat ve günlük operasyonlar sırasında iş güvenliği uzmanları ve sağlık profesyonelleri ile iş birliği yapılarak, özellikle mutfak, elektrik tesisatı ve toplantı salonları gibi riskli alanlarda tehlikelerin minimize edilmesi sağlanmalıdır. Dini ve kültürel kurumlarda iş sağlığı ve güvenliği uygulamalarının kurumsallaştırılması, yalnızca çalışanlar ve gönüllülerin değil, aynı zamanda cemaat üyeleri ve ziyaretçilerin de korunmasını sağlayarak toplumsal dirençliliği güçlendirmektedir. Bu durum, kamu sağlığının korunmasına katkıda bulunmakta, toplumsal güveni artırarak kapsayıcı ve güvenli ortamlar

DOI: https://doi.org/10.30546/19023.978-9952-8573-3-7.2025.8979.
ISBN: 978-9952-8573-3-7

olarak işlev görmesini desteklemektedir. Sonuç olarak, dini mekanlarda İSG sorumluluklarının tanınması ve kurumsallaştırılması, daha güvenli, sağlıklı ve kapsayıcı toplumların inşasında kritik bir adım teşkil etmektedir. Bu yaklaşım, söz konusu kurumların yalnızca manevi alanlar değil, aynı zamanda toplumsal dayanışmanın ve ortak refahın temel taşları olduğuna dair bütüncül bir anlayışı yansıtmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İş Sağlığı ve Güvenliği, İbadethane, Dini Kurumlar, Yasal Sorumluluk, Toplumsal Dayanışma, Türkiye